

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา \(หน้านี้\).](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซีร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

พิธีมหาสนิทเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของสิ่งที่ชุดบทความนี้กำลังเปิดโปง: “การเชื่อฟัง” แบบเชิงสัญลักษณ์ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อแทนที่บัญญัติที่พระเจ้าเองทรงทำให้เป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติ เมื่อพระองค์ทรงนำพระวิหาร แทนบูชา และระบบโปรหิตเลวออกไป พระบัญญัติของพระเจ้าไม่เคยทรงกำชับพิธีขนมปัง-เหล้าองุ่นที่ทำซ้ำเป็นประจำเพื่อแทนการถวายเครื่องบูชาหรือเทศกาลปัสกา พระเยซูไม่เคยทรงยกเลิกบทบัญญัติของพระวิหาร และพระองค์ไม่เคยทรงตั้งพิธีกรรมใหม่เพื่อแทนที่สิ่งเหล่านั้น สิ่งที่คุณในวันนี้เรียกว่า “อาหารมื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ไม่ใช่บัญญัติจากโตราห์ และไม่ใช่บทบัญญัติของพระเจ้าที่ไม่ต้องอาศัยพระวิหาร เป็นพิธีของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำในปัสกาครั้งสุดท้ายของพระองค์

แบบแผนของพระบัญญัติ: เครื่องบูชาจริง เลือดจริง แทนบูชาจริง

ภายใต้พระบัญญัติ การอภัยและการระลึกถึงไม่เคยผูกติดกับสัญลักษณ์ที่ไร้การถวายเครื่องบูชาแบบแผนหลักชัดเจน: บาปถูกจัดการเมื่อมีการนำ **เลือดจริง** ไปถวายที่ **แท่นบูชาจริง** ณ สถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือกให้พระนามของพระองค์ประทับ (เลวีนิติ 17:11; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-7) นี่เป็นความจริงทั้งสำหรับเครื่องบูชาประจำวัน เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา และแม้แต่ลูกแกะปีศาจเอง (อพยพ 12:3-14; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-7)

มีข้อปัสกาไม่ใช่พิธีระลึกถึงแบบอิสระตามใจชอบ แต่เป็นพิธีที่พระเจ้าทรงกำชับไว้ มีองค์ประกอบที่ชัดเจน:

- **ลูกแกะจริง ปราศจากตำหนิ**

- อพยพ 12:3 — แต่ละครัวเรือนต้องนำลูกแกะมาตามพระบัญชาของพระเจ้า
- อพยพ 12:5 — ลูกแกะต้องปราศจากตำหนิ เป็นตัวผู้สมบูรณ์อายุหนึ่งปี

- **เลือดจริง จัดการตามที่พระเจ้าทรงกำชับอย่างเคร่งครัด**

- อพยพ 12:7 — เขาต้องเอาเลือดของลูกแกะทาที่วงกบประตูทั้งสองข้างและที่คานบนของเรือนที่เขากินลูกแกะนั้น
- อพยพ 12:13 — เลือดจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา พระเจ้าจะทรงผ่านไปเฉพาะที่มีการทาเลือดจริงนั้น

- **ขนมปังไร้เชื้อและผักขม**

- อพยพ 12:8 — เขาต้องกินลูกแกะนั้นพร้อมขนมปังไร้เชื้อและผักขม
- เฉลยธรรมบัญญัติ 16:3 — เขาต้องไม่กินขนมปังมีเชื้อ แต่กินขนมปังแห่งความทุกข์ยากเจ็ดวัน

- **เวลาที่กำหนดและลำดับที่กำหนด**

- อพยพ 12:6 — ลูกแกะต้องถูกฆ่าเวลาโพลเพลในวันที่สิบสี่
- เลวีนิติ 23:5 — ปัสกาอยู่วันที่สิบสี่ของเดือนแรก ในเวลาที่ทรงกำหนดไว้

ต่อมา พระเจ้าทรงทำให้ปัสกาเป็นศูนย์กลาง: ลูกแกะไม่อาจถวายในเมืองใดตามใจ แต่ต้องถวายเฉพาะ ณ สถานที่ที่พระองค์ทรงเลือก ต่อหน้าพระแท่นบูชาของพระองค์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:5-7) ระบบทั้งหมดนี้พึ่งพาพระวิหาร ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “ปัสกาเชิงสัญลักษณ์” ที่ไร้การถวายเครื่องบูชา

อิสราเอลระลึกถึงการไถ่กู้ได้อย่างไร

พระเจ้าเองทรงกำหนดวิธีที่อิสราเอลต้องระลึกถึงการอพยพออกจากอียิปต์ ไม่ใช่ด้วยการภาวนาคิดในใจหรือทำทางเชิงสัญลักษณ์ แต่เป็นด้วยพิธีปัสกาประจำปีที่พระองค์ทรงกำชับ (อพยพ 12:14; 12:24-27) เด็ก ๆ จะถามว่า “พิธีนี้หมายความว่าอย่างไร?” และคำตอบก็ผูกติดกับเลือดของลูกแกะและการกระทำของพระเจ้าในคืนนั้น (อพยพ 12:26-27)

เมื่อพระวิหารยังตั้งอยู่ อิสราเอลที่สัตย์ซื่อเชื่อฟังด้วยการขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม ให้ฆ่าลูกแกะในสถานนมัสการ และกินปัสกาตามที่พระเจ้าทรงกำชับ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-7) ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใด

ประกาศว่าต่อมาสิ่งนี้จะถูกแทนที่ด้วยขนมปังขึ้นหนึ่งกับเหล้าองุ่นหนึ่งจิบในอาคารที่กระจายอยู่ท่ามกลางประชาชาติ พระบัญญัติไม่รู้จักสิ่งทดแทนนี้ พระบัญญัติรู้จักปัสกาตามที่พระเจ้าทรงกำหนดเท่านั้น

พระเยซูและปัสกาครั้งสุดท้ายของพระองค์

พระกิตติคุณชัดเจน: คืนที่พระเยซูเสวยกับบรรดาศิษย์ในคืนที่พระองค์ทรงถูกทรยศนั้นคือ **ปัสกา** ไม่ใช่พิธีใหม่สำหรับคนต่างชาติ (มัทธิว 26:17-19; มาระโก 14:12-16; ลูคา 22:7-15) พระองค์ทรงดำเนินในความเชื่อฟังอย่างครบถ้วนต่อบัญญัติของพระบิดา ถือปัสกาตามเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

ที่โต๊ะนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังและตรัสว่า “นี่คือกายของเรา” และทรงหยิบถ้วยตรัสถึง “โลหิตแห่งพันธสัญญา” (มัทธิว 26:26-28; มาระโก 14:22-24; ลูคา 22:19-20) พระองค์มิได้ทรงล้มเลิกปัสกา มิได้ทรงยกเลิกการถวายเครื่องบูชา และมีได้ทรงเขียนบทบัญญัติใหม่สำหรับพิธีกรรมศาสนาของคนต่างชาติ พระองค์ทรงอธิบายว่า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในฐานะ “ลูกแกะ” ที่แท้จริง จะให้ความหมายเต็มบริบูรณ์แก่ทุกสิ่งที่พระบัญญัติได้ทรงกำชับไว้แล้ว

เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” (ลูคา 22:19) “อย่างนี้” คือมือปัสกาที่พวกเขากำลังกินอยู่ ไม่ใช่พิธีใหม่ที่ถูกต้องขาดจากพระบัญญัติ พระวิหาร และแทนบูชา ไม่มีคำสั่งจากพระโอษฐ์ของพระองค์ที่สถาปนาพิธี “ไม่ต้องอาศัยพระวิหาร” ซึ่งมีตารางของตนเอง กฎของตนเอง และผู้ทำพิธีของตนเอง พระเยซูทรงตรัสไว้แล้วว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อล้มเลิกพระบัญญัติหรือผู้เผยพระวจนะ และแม้แต่ขีดเล็กที่สุดก็จะไม่หลุดไปจากพระบัญญัติ (มัทธิว 5:17-19) พระองค์ไม่เคยตรัสว่า “หลังจากเราตายแล้ว จงล้มปัสกาและสร้างพิธีขนมปัง-เหล้าองุ่นแทนไม่ว่าที่ไหนก็ตาม”

พระวิหารถูกนำออกไป มิใช่พระบัญญัติถูกยกเลิก

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง [การทำลายพระวิหาร](#) (ลูคา 21:5-6) เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 การถวายเครื่องบูชาก็หยุดลง แทนบูชาถูกนำออกไป และการปรนนิบัติของคนเลวก็สิ้นสุดลง แต่ทั้งหมดนี้ไม่ใช่การยกเลิกพระบัญญัติ มันคือการพิพากษา บทบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาและปัสกายังคงถูกเขียนไว้ ไม่ถูกแตะต้อง พวกมันเพียงแค่เป็นไปไม่ได้ที่จะปฏิบัติ เพราะพระเจ้าทรงนำระบบที่มันทำงานอยู่ไปเสียแล้ว

แล้วมนุษย์ทำอะไร? แทนที่จะยอมรับว่าบางบทบัญญัติต้องให้เกียรติแต่ไม่สามารถปฏิบัติได้จนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูสถานนมัสการ ผู้นำศาสนากลับสร้างพิธีใหม่ — พิธีมหาสนิท — และประกาศว่าสิ่งประดิษฐ์นี้คือหนทาง “ระลึกถึง” พระเยซูและ “มีส่วนร่วม” ในเครื่องบูชาของพระองค์ พวกเขาหยิบขนมปังและถ้วยจากโต๊ะปัสกา แล้วสร้างโครงสร้างใหม่ทั้งหมดรอบสิ่งเหล่านั้น นอกพระวิหาร นอกพระบัญญัติ นอกสิ่งใด ๆ ที่พระเจ้าทรงกำชับเอง

เหตุใดพิธีมหาสนิทจึงเป็นการเชื่อฟังเชิงสัญลักษณ์

แทบทุกแห่งนำเสนอพิธีมหาสนิทว่าเป็นสิ่งทดแทนการถวายเครื่องบูชาของพระวิหารและเทศกาลปัสกา ผู้คนถูกสอนว่าเมื่อกินขนมปังและดื่มเหล้าองุ่น (หรือ น้ำองุ่น) ในอาคารคริสตจักรหรืออาคารใด ๆ พวกเขากำลังเชื่อฟังพระบัญชาของพระคริสต์และทำให้สิ่งที่พระบัญญัติชี้ไปนั้นสำเร็จ แต่สิ่งนี้คือการเชื่อฟังเชิงสัญลักษณ์แบบเดียวกับที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต

พระบัญญัติไม่เคยบอกใครว่า “สัญลักษณ์” ที่ไร้แทนบูชาและไร้เลือดจะสามารถแทนที่เครื่องบูชาที่ทรงกำชับได้ พระเยซูไม่เคยตรัสเช่นนั้น ผู้เผยพระวจนะไม่เคยกล่าวเช่นนั้น ไม่มีบทบัญญัติใดนิยามว่า:

- พิธีมหาสนิทนี้ต้องทำบ่อยแค่ไหน
- ใครต้องเป็นผู้ประกอบพิธี
- ต้องทำที่ไหน
- เกิดอะไรขึ้นถ้าใครไม่เคยเข้าร่วม

เช่นเดียวกับพวกฟาริสี สะดูสี และธรรมจารย์ รายละเอียดทั้งหมดนี้ถูกมนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น (มาระโก 7:7-9) มีการสร้างเทววิทยาทั้งระบบบนพิธีนี้ — บางคนเรียกว่าศีลศักดิ์สิทธิ์ บางคนเรียกว่าการต่ออายุพันธสัญญา — แต่ไม่มีสิ่งใดมาจากพระบัญญัติของพระเจ้าหรือจากถ้อยคำของพระเยซูในพระกิตติคุณ เมื่อเข้าใจในบริบทที่ถูกต้อง

ผลลัพธ์น่าเศร้า: ผู้คนมากมายเชื่อว่าตน “เชื่อฟัง” พระเจ้าด้วยการเข้าร่วมพิธีที่พระองค์ไม่เคยทรงกำชับ ขณะที่บทบัญญัติแท้จริงของพระวิหารยังคงตั้งมั่น แต่เป็นไปได้ที่จะปฏิบัติได้เพราะพระเจ้าทรงนำพระวิหารออกไป และแทนที่จะให้เกียรติความจริงนี้ด้วยความยำเกรงและความถ่อมใจ ผู้คนกลับยืนยันว่าพิธีเชิงสัญลักษณ์สามารถแทนที่ได้

การระลึกถึงพระเยซูโดยไม่ประดิษฐ์บทบัญญัติใหม่

พระคัมภีร์มิได้ปล่อยให้เราไร้แนวทางในการให้เกียรติพระเมสสิยาห์หลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระเยซูเองตรัสว่า “ถ้าท่านรักเรา ท่านจะรักษาบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15) พระองค์ยังตรัสถามว่า “เหตุใดท่านจึงเรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า’ แต่ไม่ทำตามที่เราบอก?” (ลูกา 6:46)

หนทางในการระลึกถึงพระองค์ไม่ใช่พิธีที่ประดิษฐ์ขึ้น แต่คือการเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระบิดาได้ตรัสไว้แล้ว ผ่านผู้เผยพระวจนะที่มาก่อนพระเมสสิยาห์ และผ่านพระเมสสิยาห์เอง

เราเชื่อฟังสิ่งที่เชื่อฟังได้ และให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้

พระบัญญัติยังคงไม่ถูกแตะต้อง บัณฑิตและระบบเครื่องนุชายังคงถูกเขียนไว้เป็นบทบัญญัตินิรันดร์ แต่การเชื่อฟังในวันนี้เป็นไปได้ เพราะพระเจ้าเองทรงนำพระวิหาร แทนนุชา และระบบปุโรหิตออกไป พิธีมหาสนิทไม่ได้เปลี่ยนความจริงนี้ มันไม่ทำให้ขนมปังเชิงสัญลักษณ์และเหล้าองุ่นเชิงสัญลักษณ์กลายเป็นการเชื่อฟัง มันไม่ทำให้บทบัญญัติของพระวิหารสำเร็จ มันไม่ได้มาจากโตร่าห์ และพระเยซูไม่เคยทรงกำชับให้เป็นข้อบังคับใหม่ที่เป็นอิสระสำหรับประชาชาติ

วันนี้เราเชื่อฟังสิ่งที่ยังสามารถเชื่อฟังได้: บทบัญญัติที่ไม่ต้องอาศัยพระวิหาร เราให้เกียรติสิ่งที่เชื่อฟังไม่ได้ด้วยการปฏิเสธที่จะประดิษฐ์สิ่งทดแทน พิธีมหาสนิทคือความพยายามของมนุษย์ที่จะเติมช่องว่างที่พระเจ้าเองทรงทำให้เกิดขึ้น ความยำเกรงพระยาห์เวห์ที่แท้จริงนำเราให้ปฏิเสธภาพลวงของการเชื่อฟัง และกลับไปหาสิ่งที่พระองค์ทรงกำชับจริง ๆ